



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Martiny Vernerové a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **M. K.**, narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupen JUDr. Petrem Veselým, advokátem,
sídlem Nerudova 348, 432 01 Kadaň,

proti

žalovanému: **Generální ředitel Vězeňské služby České republiky**,
sídlem Soudní 1672/1a, 140 67 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2019, č. j. VS-109486-9/ČJ-2019-80000L-51ODV,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení výroku a) rozhodnutí žalovaného generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ze dne 25. 10. 2019, č. j. VS-109486-9/ČJ-2019-80000L-51ODV, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti výroku IV. rozhodnutí ředitele Věznice Bělušice (dále jen „ředitel věznice“) ze dne 5. 2. 2019, č. j. VS-12365-6/ČJ-2019-801870-17ŠKOD, a výrok IV. byl potvrzen. Tímto výrokem ředitel věznice žalobci nepřiznal jednorázové odškodnění podle § 101 písm. d) a § 105 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), neboť žalobce nebyl ze služebního poměru příslušníka Vězeňské služby České republiky propuštěn podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru, nýbrž na vlastní žádost podle § 42 odst. 1 písm. m) téhož zákona. Žalobce současně požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Popsal, že dne 30. 1. 2016 utrpěl úraz kolene, který byl uznán za služební, a byl opakovaně neschopen výkonu služby. Následně byl v důsledku předmětného úrazu shledán zdravotně způsobilým pro výkon služby s omezením. Žalobce trval na tom, že fakticky nebyl zdravotně schopen výkonu služby, aniž by ohrozil svůj zdravotní stav nebo plnění povinností při výkonu služby. Popsal, že v období po 26. 1. 2018 byl zařazen na služební místo dozorce, a zdůraznil, že jde o odpovědnou a namáhavou činnost vyžadující schopnost reagovat na dramatické a nenadálé situace. Podle žalobce je proto v souladu s § 13 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru podmínkou přijetí do služebního poměru fyzická způsobilost, která se následně prověřuje každý rok. Podle § 79 odst. 4 zákona o služebním poměru pak požadavky fyzické způsobilosti určuje ředitel bezpečnostního sboru. Tato se testuje pěti disciplínami – člunkový běh na 4 x 10 metrů, celomotorický test, kliky, sedy-lehy a běh na 1 km. Žalobce připomněl, že každá disciplína je obodována, a kdo nezíská dostatečný počet bodů, nemůže být přijat. Dodal, že on sám se z důvodu služebního úrazu nemůže účastnit tří disciplín, a z toho je zjevné, že nemůže být zdravotně způsobilý pro výkon funkce dozorce. Pokud příslušník nesplní fyzické prověrky, měl by být podle žalobce na základě § 25 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru odvolán ze služebního místa.
3. Žalobce konstatoval, že evidentně nemohl ze zdravotních důvodů splnit prověrky fyzické způsobilosti, a přesto jej žalovaný ponechal ve výkonu služby. Doplnil, že není schopen nácviku sebeobrany, tudíž je jeho schopnost sebeobrany ve službě výrazně snížena. Podotkl, že po služebním úrazu byl zařazen do méně náročné pozice – dozorce v jídelně, kde však působil sám a nemohl se spolehnout na pomoc kolegy, nebo předváděl odsouzené k výsledkům a k lékaři. Podle žalobce se i nadále jednalo o náročnou službu, ke které nebyl zdravotně způsobilý. Poznamenal, že v jídelně docházelo ke slovnímu napadání personálu věznice a fyzickému napadání vězňů mezi sebou. Upozornil na to, že se obává prolomení kolene a doživotní invalidity, a proto jako dozorce nebude schopen dostatečně rychle a důrazně reagovat na vzniklou situaci.
4. Žalovaný namísto toho, aby žalobce propustil z důvodu zdravotní nezpůsobilosti, se jej neustále pokoušel pracovníě zařadit na jinou služební pozici, čímž ohrožoval jeho zdravotní stav i výkon povinností jemu uložených. Žalobce trval na tom, že postupem ředitele věznice byl přinucen podat dne 5. 4. 2019 žádost o propuštění ze služebního poměru, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

neboť v opačném případě mu hrozil vznik trvalé invalidity. Podle žalobce nebylo podání žádosti o ukončení služebního poměru jeho svobodným rozhodnutím, nýbrž rozhodnutím vynuceným jeho zdravotním stavem.

5. Žalobce připustil, že formálně nesplňuje podmínky pro jednorázové odškodnění podle § 105 odst. 1 zákona o služebním poměru. Zdůraznil však, že důležitý je rovněž účel předmětného ustanovení. Žalobce byl přesvědčen, že za situace, kdy s ním ředitel věznice neukončil služební poměr ze zdravotních důvodů a nadále jej zařazoval do služby ohrožující jeho zdravotní stav, v důsledku čehož byl nucen požádat o propuštění ze služebního poměru, by mu mělo náležet jednorázové odškodnění. Žalovaný měl podle žalobce vzít v úvahu rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2018, sp. zn. 21 Cdo 5825/2016, podle něhož má zaměstnanec nárok na odstupné i tehdy, pokud sám podal výpověď v situaci, kdy byl shledán nezpůsobilým z důvodu pracovního úrazu a zaměstnavatel mu nedal výpověď ze zdravotních důvodů podle § 52 písm. d) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“).
6. Podle žalobce se žalovaný řádně nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, neboť napadené rozhodnutí bylo odůvodněno toliko skutečností, že žalobce nesplňuje podmínky uvedené v § 105 zákona o služebním poměru. Žalobce se současně ohradil proti závěru žalovaného, že důvody, které žalobce vedly k podání žádosti o skončení služebního poměru, nejsou relevantní.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření připomněl, že podle § 105 zákona o služebním poměru se jednorázové odškodnění poskytne příslušníkovi, jehož služební poměr byl ukončen podle § 42 odst. 1 písm. h) téhož zákona; jiné alternativy neuvádí. Vzhledem k tomu, že služební poměr žalobce byl ukončen dne 12. 4. 2018 podle § 42 odst. 1 písm. m), odst. 5 písm. c) zákona o služebním poměru, žalobce podle žalovaného podmínku uvedenou v § 105 zákona o služebním poměru nesplňuje. Žalovaný trval na tom, že podle výsledků zdravotních prohlídek byl žalobce opakovaně shledán způsobilým pro výkon služby na služebním místě s omezením. Tato omezení bral žalovaný, jakož i ředitel věznice, vždy v úvahu. Popsal, že dne 1. 12. 2018 ředitel věznice změnil žalobcovu pracovní náplň, proti čemuž žalobce neuplatnil žádné námitky. Doplnil, že změna pracovní náplně nevedla ke krácení služebního příjmu a nedošlo ani ke změnám u ostatních složek služebního příjmu žalobce. Žalobce jako osoba plně způsobilá k právům a právním úkonům si podle žalovaného musel být vědom důsledků svého jednání, tedy podání žádosti o ukončení služebního poměru. Žalovaný doplnil, že výstupní prohlídka provedená MUDr. J. T. potvrdila závěry předchozích lékařských posudků ohledně zdravotní způsobilosti žalobce k výkonu služby. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

8. Žalobce v replice ze dne 24. 3. 2020 nesouhlasil s názorem žalovaného, že služební činnost byla v souladu s jeho zdravotním stavem. Ke změně pracovní náplně ze dne 1. 12. 2018 uvedl, že se jedná o jednostranný právní úkon, proti kterému mu nepřísluší právo námitek. Žalobce podotkl, že své služební zařazení rozporoval ústně, ale na jeho námitky nebrali nadřazení ohled. Změna pracovní náplně podle žalobce fakticky znamenala dozor v jídelně a předvádění vězňů, ani tyto činnosti však nemohl vykonávat. Trval na tom, že lékařský posudek ze dne 1. 2. 2018 deklaroval, které činnosti nemůže vykonávat, přičemž tyto Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

činnosti jsou nezbytné pro řádný výkon služby. Žalobce se domníval, že nelze automaticky dovodit, zda náplň služební činnosti byla v souladu s omezeními danými lékařským posudkem. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je podle žalobce nedostatečné, neboť zdůvodnění postupu žalovaného je obsaženo v jediném odstavci na straně 6 napadeného rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tím výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během šedesátidenní lhůty od právní moci napadeného rozhodnutí ve smyslu § 196 odst. 1 zákona o služebním poměru. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné, neboť k meritornímu přezkumu může soud přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a dostatečně odůvodněné. Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění všech částí výroku rozhodnutí správního orgánu. Pouze za těchto podmínek může účastník řízení v žalobě řádně formulovat své výhrady proti napadenému rozhodnutí (tzv. žalobní body).
13. Žalobce by si však měl uvědomit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Soud dále připomíná, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (bliže

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Těmto povinnostem žalovaný v projednávané věci dostál.

14. Soud pečlivě prostudoval odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a zjistil, že žalovaný v něm na stranách 4 až 5 konstatoval, že žalobce nesplňuje podmínky pro přiznání jednorázového odškodnění, neboť jeho služební poměr neskončil podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru, nýbrž na žalobcovu vlastní žádost. Žalovaný dále vyslovil, že žalobce podal žádost o propuštění ze služebního poměru jako osoba plně způsobilá k právům a právním úkonům, která si v souladu s právní zásadou „*ignorantia legis non excusat*“ musela být vědoma právních důsledků takového kroku. Za situace, kdy žalovaný vyhodnotil, že žalobce nesplňuje podmínku pro přiznání jednorázového odškodnění podle § 105 zákona o služebním poměru, pak pozbylo smyslu argumentačně se vypořádat s navazujícími úvahami žalobce, a proto stačilo, že žalovaný uvedl, že „*[s]ubjektivní úvahy příslušníka o stupni a míře poškození zdraví zde nemají místo*“. Soud v tomto ohledu vyhodnotil napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné.
15. Před vypořádáním dalších žalobních námitek považuje soud za vhodné připomenout, že služební poměr dozorce ve věznici je třeba považovat za poměr veřejnoprávní, zatímco zákoník práce upravuje pracovněprávní vztahy, jež mají soukromoprávní charakter. S odlišnou povahou zákona o služebním poměru oproti zákoníku práce souvisí ta skutečnost, že zákoník práce nezná institut jednorázového odškodnění při ukončení pracovního poměru ze zdravotních důvodů, který je upraven v zákoně o služebním poměru.
16. Z § 101 písm. d) zákona o služebním poměru plyne, že „*[p]říslušník, který utrpěl služební úraz nebo u něhož byla zjištěna nemoc z povolání, má nárok na jednorázové odškodnění*.“ Podle § 105 odst. 1 téhož zákona platí, že „*[j]ednorázové odškodnění ve výši 230 000 Kč se poskytne příslušníkovi, jehož služební poměr skončil podle § 42 odst. 1 písm. h) v důsledku služebního úrazu nebo nemoci z povolání*.“ Z § 42 odst. 1 písm. h) tohoto zákona přitom vyplývá, že „*[p]říslušník musí být propuštěn, jestliže podle lékařského posudku poskytovatele pracovnělékařských služeb dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu služby, s výjimkou zdravotních důvodů souvisejících s těhotenstvím*.“
17. Mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že žalobce nebyl ze služebního poměru propuštěn podle citovaného § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru, nýbrž na vlastní žádost podle § 42 odst. 1 písm. m) téhož zákona.
18. Žalobce podal žádost o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. m) zákona o služebním poměru dne 5. 4. 2018 a ředitel věznice tuto žádost téhož dne schválil s tím, že služební poměr žalobce byl ukončen propuštěním ke dni 12. 4. 2018. Podání žádosti o propuštění ze služebního poměru považuje soud za projev žalobcovy svobodné vůle a dodává, že podle obsahu správního spisu nebyl žalobce k tomuto kroku nikým a ničím donucen, a to ani vedením věznice, ani svým zdravotním stavem. Podle názoru soudu totiž není relevantní, jak žalobce subjektivně vnímal svůj zdravotní stav a zda se sám cítil být schopen výkonu služby na daném služebním místě, či nikoli. Jen na okraj soud poznamenává, že tvrzenou obavu z prolomení kolene mohl žalobce řešit vhodnou kompenzační pomůckou (např. ortézou).
19. Podstatné je naopak výhradně to, že podle lékařských posudků byl žalobce zdravotně způsobilým pro výkon služby na svém služebním místě, byť s omezením. K závěru o žalobcově zdravotní způsobilosti s omezením přitom dospěl MUDr. J. T. v lékařském posudku ze dne 1. 6. 2017, v lékařském posudku ze dne 8. 6. 2017 (ten byl následně zrušen Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

usnesením ředitele odboru zdravotnické služby Vězeňské služby České republiky ze dne 25. 8. 2017, č. j. VS-73360/ČJ-2017-800080-812, avšak jen z formálních důvodů), v lékařském posudku ze dne 26. 10. 2017, v lékařském posudku ze dne 1. 2. 2018 a v lékařském posudku ze dne 5. 4. 2018.

20. Podle názoru soudu nelze služebním funkcionářům vytýkat, že se řídili citovanými lékařskými posudky, které pro ně byly jediným relevantním podkladem objektivně hodnotícím žalobcův zdravotní stav. Žalobce by si současně měl uvědomit, že služební funkcionáři nemají medicínské znalosti ani kompetence k tomu, aby sami hodnotili jeho zdravotní stav, a právě proto mohou vycházet toliko z příslušných lékařských posudků, což učinili. Pokud žalobce se závěry těchto posudků nesouhlasil, mohl se proti nim bránit podáním návrhu na přezkoumání lékařského posudku, o čemž byl v každém z těchto posudků řádně poučen. V případě lékařského posudku ze dne 8. 6. 2017 žalobce této možnosti využil, nicméně – jak soud zjistil z obsahu správního spisu – u ostatních posudků návrh na přezkoumání nepodal, a v den vyhotovení posledního lékařského posudku (5. 4. 2018) namísto toho podal žádost o propuštění ze služebního poměru.
 21. Soud zdůrazňuje, že pokud se žalobce domníval, že mu jeho zdravotní stav neumožňuje řádně vykonávat povinnosti plynoucí ze služebního poměru na daném služebním místě (dozor v jídelně, předvádění vězňů) a že je podstatně snížena jeho schopnost sebeobran, měl se bránit proti lékařským posudkům, podle nichž byl zdravotně způsobilým pro výkon služby na služebním místě s omezením, a dále se u ředitele věznice domáhat propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru. Žalobce však namísto toho přistoupil k jinému řešení, a to k podání žádosti o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. m) zákona o služebním poměru. Učinil tak za situace, kdy mu jako příslušníku vězeňské služby byly jistě zřejmé důsledky tohoto jednání, tedy skutečnost, že jeho žádosti o propuštění ze služebního poměru musí být podle zákona o služebním poměru vyhověno a že mu nevznikne nárok na jednorázové odškodnění podle § 105 odst. 1 zákona o služebním poměru.
 22. Vycházejí z těchto zjištění má soud za to, že závěr žalovaného o nesplnění podmínky pro přiznání jednorázového odškodnění podle § 105 odst. 1 zákona o služebním poměru je správný. Žalobce se totiž sám zřekl práva na přiznání jednorázového odškodnění, když podal žádost o propuštění ze služebního poměru, které bylo vyhověno, a tím sám zcela eliminoval možnost propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru.
 23. K žalobcovým námitkám, že fakticky nebyl zdravotně schopen výkonu služby a nebyl schopen splnit požadavky fyzické způsobilosti, soud opětovně poukazuje na výše zmíněné lékařské posudky. Konkrétně podle posledního lékařského posudku ze dne 5. 4. 2018 byl žalobce zdravotně způsobilým pro výkon služby s těmito omezeními: neschopen dlouhých běhů, stání, skoků, prověrky z fyzické zdatnosti (neschopen člunkového běhu, celomotorického testu, běhu na 1 km) a neschopen nácviku sebeobran. Žalobcovo tvrzení o zdravotní nezpůsobilosti pro výkon služby proto soud považuje za zcela vyvrácené, když k tomu příslušný lékař shledal žalobce zdravotně způsobilým, byť s omezeními.
 24. Pokud jde o fyzickou způsobilost, soud souhlasí se žalobcem, že se jedná o podmínku pro přijetí do služebního poměru [srov. § 13 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru] a tato je následně pravidelně testována i za trvání služebního poměru. Skutečnost, že podle výše citovaného lékařského posudku ze dne 5. 4. 2018 žalobce nebyl schopen některých částí testu fyzické způsobilosti, však podle názoru soudu ještě neznamená, že by byl
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

fyzicky nezpůsobilým pro výkon služby. Žalobci totiž byla v předmětném lékařském posudku stanovena určitá omezení, která musí služební funkcionáři respektovat i při testování fyzické způsobilosti. To znamená, že u žalobce mohly být hodnoceny toliko kliky a sedy-lehy, a pokud by z těchto disciplín získal odpovídající počet bodů, musel by být v souladu s § 79 odst. 4 zákona o služebním poměru považován za fyzicky způsobilého. Soud dodává, že fyzickou způsobilost nelze zaměňovat se způsobilostí zdravotní, neboť se jedná o dvě odlišné kategorie (i zcela zdravý člověk nemusí být schopen splnit stanovená kritéria fyzické způsobilosti). Případná žalobcova fyzická nezpůsobilost by tedy vůbec nemusela být vyvolána zdravotní nezpůsobilostí, a rozhodně by nebyla důvodem k propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru, které jako jediné zakládá nárok na jednorázové odškodnění podle § 105 odst. 1 téhož zákona.

25. K poznámce žalobce, že pokud příslušník nesplní fyzické prověrky, měl by být podle § 25 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru odvolán ze služebního místa, soud podotýká, že odvolání ze služebního místa je zcela jiný institut než propuštění ze služebního poměru, tudíž předmětná žalobcova argumentace je zcela irelevantní. Stejně tak irelevantní je podle názoru soudu i žalobcova argumentace týkající se změny pracovní náplně a toho, v jakých obdobích byl dočasně neschopen výkonu služby. Předmětem tohoto řízení je totiž výhradně posouzení toho, zda žalobci vznikl nárok na jednorázové odškodnění podle § 105 odst. 1 zákona o služebním poměru, či nikoli, a změna jeho pracovní náplně, ani doba trvání jeho dočasné neschopnosti výkonu služby s tím nijak nesouvisejí.
26. Žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2018, sp. zn. 21 Cdo 5825/2016, nepokládá zdejší soud za přílehlavý. Podle tohoto rozsudku platí, že „[n]epřevedl-li zaměstnavatel zaměstnance, který nemůže konat dosavadní práci pro pracovní úraz, nemoc z povolení nebo ohrožení nemocí z povolení, na jinou vhodnou práci (popřípadě převedl-li zaměstnance na jinou vhodnou práci bez jeho souhlasu a nebylo-li jeho pracovní zařazení u zaměstnavatele vyřešeno dohodou ani dodatečně), je povinen rozvázat s ním pracovní poměr výpovědí z důvodů uvedených v ustanovení § 52 písm. d) zák. práce nebo dohodou z těchto důvodů. Nesplní-li zaměstnavatel tuto povinnost, je oprávněn z těchto důvodů rozvázat pracovní poměr výpovědí zaměstnanec, aniž by to bylo na újmu jeho práva na odstupné podle ustanovení § 67 odst. 2 zák. práce.“ Zdejší soud připomíná, že v projednávané věci z jednotlivých lékařských posudků jednoznačně vyplynulo, že žalobce byl schopen nadále vykonávat službu na služebním místě, na které byl ustanoven, byť s určitými omezeními. V tom se žalobcův případ zásadně odlišuje od věci řešené Nejvyšším soudem v citovaném rozsudku. Ani tuto žalobcovu námitku proto soud neshledal důvodnou.
27. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. Soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl žalobcem navržené dokazování, neboť všechny relevantní skutečnosti byly řádně zdokumentovány ve správním spisu, kterým se v soudním řízení ve správním soudnictví dokazování neprovádí, a provedení žalobcem navržených důkazů by na shora uvedených závěrech soudu nemohlo nic změnit.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. června 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.